

VIELÄKIN „NATIONALISMISTA“

„Meidän aikanamme”, jolloin yritetään järjestää toista Beilisin oikeusjuttua, on pidettävä enemmän silmällä nationalistien agitaatiota. Äskettäin pidetty „yleisvenäläisen kansallisen liiton” toinen edustajakokous osoitti varsin havainnollisesti, millaista tuo agitaatio on.

Ja olisi suuri virhe luulla, että tuolla agitaatiolla on vähäpätöinen merkitys, koska koko tuo „yleisvenäläinen liitto”, jota edustamassa oli Venäjän eri puolilta vain 21 edustajaa, on vähäpätöinen ja fiktiivinen (näennäinen). „Yleisvenäläinen kansallinen liitto” on vähäpätöinen ja näennäinen, mutta sen propagandaa tukevat kaikki oikeistopuolueet ja kaikki *viralliset* laitokset, sen propagandaa harjoitetaan jokaisessa maaseutukoulussa, jokaisessa kasarmissa ja jokaisessa kirkossa.

Tässä on lehtitiedotus eräästä selostuksesta, joka tehtiin tuossa edustajakokouksessa helmikuun 2 pnä:

„Valtakunnanduuman jäsen Savenko teki selostuksen „mazepalaisuudesta”, joksi nationalistien slangissa nimitetään ukrainalaisten liikettä. Selostaja pitää erittäin vaarallisina valkovenäläisten ja ukrainalaisten keskuudessa ilmeneviä pyrkimyksiä separatismiin (t.s. erota valtiosta). Varsinkin ukrainalaisten liike on suurena ja todellisena vaarana Venäjän yhtenäisyydelle. Ukrainalaisten lähimpänä ohjelmalla on federalismi ja Ukrainan autonomia.

Ukrainalaiset perustavat toiveensa autonomian toteuttamisesta siihen, että tulevassa sodassa Itävalta-Unkaria ja Saksaa vastaan Venäjä kärsii täydellisen tappion. Suur-Venäjän raunioille perustetaan Itävalta-Unkarin rajojen puitteissa Habsburgien valtikkan alaiset autonomiset Puola ja Ukraina.

Jos ukrainalaisten todellakin onnistuu riuhtaista 30 miljoonaa vähävenäläistä irti Venäjän kansasta, niin se on suur-Venäjän keisarikunnan loppu. (Suosionosoituksia.)"

Entä miksi tuosta „federalismista” ei ole haittaa enempää Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kuin Sveitsinkään yhtenäisyydelle? Miksi „autonomiasta” ei ole haittaa Itävalta-Unkarin yhtenäisyydelle? Miksi „autonomia” on jopa lujittanutkin pitkäksi aikaa Englannin ja sen monien siirtomaiden yhtenäisyyttä?

Hra Savenko esitti puolustamansa „nationalismin” varsin tolkkuttomasti, helpottaen siten äärettömästi aatteidensa kumoamista. Venäjän yhtenäisyyttä, suvaitkaa huomata, „vaarantaa” Ukrainan autonomia, mutta Itävalta-Unkarin yhtenäisyyttä *lujittaa* yleinen äänioikeus ja Itävalta-Unkarin eri alueiden autonomia! Mitä kummaa? Eikö „nationalistisen” propagandan lukijain ja kuuntelijain päähän pälkähdä, miksi Venäjän yhtenäisyyttä ei voida *lujittaa* Ukrainan autonomian *avulla*?

Vainoamalla „muukalaisia” tilanherrain ja porvarien nationalismi pyrkii hajottamaan ja turmelemaan työväenluokkaa voidakseen tuudittaa sen helpommin uneen. Valveutuneet työläiset vastaavat siihen puolustamalla kaikkiin eri kansallisuuksiin kuuluvien työläisten täydellistä tasa-arvoisuutta ja *yhtenäisyyttä käytännössä*.

Julistaessaan valkovenäläiset ja ukrainalaiset muukalaisiksi herrat nationalistit unohtavat lisätä, että isovenäläisiä (ainoita ei-„muukalaisia”) on Venäjällä enintään 43 prosenttia väestöstä. Siis „muukalaiset” ovat enemmistönä! Kuinka siis vähemmistö voi pitää vallassaan enemmistöä antamatta tälle enemmistölle *etuisuuksia*, sellaisia etuisuuksia kuin poliittinen vapaus, kansallinen tasa-arvoisuus sekä paikallinen ja alueellinen autonomia?

Vainotessaan ukrainalaisia y.m. „separatismiin”, eroamispyrkimyksen vuoksi nationalistit puolustavat siten isovenäläisten tilanherrojen ja isovenäläisen porvariston *erioikeutta* omata „oma” valtio. Työväenluokka vastustaa *kaikkia* erioikeuksia; siksi se puolustaa kansakuntien *oikeutta* itsemäärämiseen.

Valveutuneet työläiset eivät propagoi *eroamista*; he tietävät, että suuret valtiot ja suurten työläisjoukkojen yhtyminen ovat edullisia. Mutta suuret valtiot voivat olla

demokraattisia vain kansakuntien mitä täydellisimmän tasa-arvoisuuden vallitessa, ja sellainen tasa-arvoisuus merkitsee myös eroamisoikeutta.

Taistelu kansallisuussortoa ja kansallisia erioikeuksia vastaan on erottamattomassa yhteydessä tämän oikeuden puolustamiseen.

„Putj Pravdy“ № 17,
helmikuun 20 pnä 1914

Julkaistaan „Putj Pravdy“ lehden
tekstin mukaan
